

IV

- Колко е симпатичен, нали Йолик?
- Да, но ти не биваше да говориш така с него.
- Е, не вярвам да е толкова дребнав.
- Разбира се, че не е, но ще си направи лош извод за теб.
- Нали ти няма да си помислиш нещо лошо. Това ми стига.
- А ако си помисля?
- Не вярвам. Аз говорих така с него, защото исках да се уверя, че наистина съществува. Хайде да се качим по тая стълба да видим какво има горе.
- Я виж ти! Цяла оранжерия.
- Тук са събрани от цял свят растенията. Я виж колко портокалови дръвчета има!
- И лимонови има.
- О-о! Та и банани!
- Тук да преядеш!
- Цяла армия да се наяде! И фурми има.
- Да не би да искат да ни угояват?
- Сигурна съм, че умни хора са ги садили тези дърветата. Виж! На долните етажи също има такива оранжерии. И гледай как са ги направили на стъпала тези жилища.
- А не забелязваш ли, че като лъчи се простират сградите?
- Добре им е хрумвало. Тези трябва да са откраднали всичките архитекти и инженери в света.
- Кой ги знае, ама красив град са направили!
- Я виж там в далечината. Това дете блести на слънцето, не е ли град?
- Може би. Сигурно има и други градове, освен този.

- Естествено! Щом се простира на толкова острови...
Я! Виж там! Един самолет потъна в морето! Дали няма да се издавят хората? О-о! Той излетя пак!

- Наистина! Дявол да го вземе! Аз започвам пак да се съмнявам дали не сънуваме.

- Не сънуваме, защото двамата виждаме едно и също, а да сънуваме едно и също не е възможно.

- Кой знае!

- Сигурна съм, че не сънуваме!

- Може би. Но животът е сън.

- Глупчо!

- Защо не?

- О-о! Дори не го оспорва!

- Защо да го оспорвам?

- Значи съм права.

- Именно, защото не си права, не те оспорвам.

- Ех, че си и ти! Сам каза “защо не” или: “защо да не съм глупчо?”

- Може, не е чак толкова важно. Важно е какво ще предприемем сега.

- Да играем на криеница!

- Глупости!

- Тогава да си бием шамари.

- Ти си по-глупава и от мен!

- Едва ли!

- Но измисляш глупости.

- Малко по-малки от твоите.

- Няма смисъл да спорим.

- Защото съм права, нали?

- Погледни там! Това сякаш е летяща чиния!

- Къде? Къде?!

- Ей там, отляво на онзи град.

- Наистина! Да не би летящите чинии да са измислени от тези чудаци.

- Не е изключено.

- Разбира се. И като вземем тайнствения им произход.

- Ще им разберем тайната.

- Ако не мълчат като пънове, разбира се.

- Ще мълчат, ако им държиш такъв тон, както преди малко на онзи човек от телевизора.

- Ами! Чак толкова загубени не са.

- А ако са?

- Как ще са, когато са направили такива неща. Ние и във фантазиите си не предвиждахме такива сгради, градове и летящи машини.

- Откъде си сигурна, че още не продължаваме да сънуваме?

- Ти си много подозрителен.

- Не мога все още да се уверя, че не сънувам, та дори и теб мисля, че сънувам.

- Искаш ли да ти ударя един шамар, за да се увериш напълно, че не сънуваш?

- Хайде де! О-ох! Много силно удряш!

- Е? Сънуваш ли?

- Май че не.

- Не! Направо не!

- Сигурно, но, все пак, много невероятно...